Bucureşti - New York - Rio de Janeiro

(Daniela Caraman Fotea, 26 decembrie 2009)

Am ales dintre ofertele micului ecran, transmise în Ajunul Crăciunului, recitalul unui cvartet construit – sub genericul sus menţionat, în jurul solistei IRINA SÂRBU, pe care îl pot denumi fără rezerve, de tip all stars: Alin Constanţiu – clarinet, Puiu Pascu – pian, Ciprian Parghel – contrabas. Program ambiţios, mai ales în ceea ce priveşte interpretarea muzicii latino-americane, obligând – pentru a fi autentic redată vocal – calităţi ritmice aparte, de feeling.

Am urmărit de timpuriu evoluţia Irinei Sârbu: promitea de la primele apariţii. Am reîntâlnit-o în mare formă: statuară, marmoreeană, cu tehnica de emitere a sunetului împlinită: am remarcat maniera personală de a reda mari hit-uri – semnate Jobim, Ellington ş.a., fără reiterarea versiunilor (arhi)cunoscute; notez ideea de a încheia motivele melodice ascendente pe note în filaj – cu efect neaşteptat, ca atare impresionant-benefic. Puţine vocaliste sunt, la noi, capabile să interpreteze samba ori bossa-nova convingător, în stil. Irina se remarcă în context. O face cu lejeritate, firesc, umor (semn de realizare), cu surâs larg – transfigurând bucuria de a face muzică. Prin gest, mimică, „trece” dincolo de scenă. Publicul (era la recital multă lume în picioare), îi asimilează mesajul. Se bucură.

Instrumentiştii îşi adoră solista şi o urmează cu devoţiune, oferindu-i suportul cu participare transfigurată. Tânărul Ciprian Parghel îmi aminteşte de Johnny Răducanu, la... tinereţe; în special prin maniera de a ataca, de a-şi supune corzile contrabasului. Are virtuozitate, simţ al construcţiei în echipă. Puiu Pascu, coordonează, într-un fel, evoluţia discursului sonor. Solo-urile sale au personalitate, pianistica relevă velocitate, improvizaţia – originalitate. I-am admirat ca întotdeauna, lui Alin Constanţiu, sunetul de catifea; alt mare instrumentist – Acker Bilk, îl avea pe potrivă: dar ceea ce îl detaşează pe Constanţiu între corifeii instrumentelor de suflat, este, dincolo de perfecţiunea improvizaţiei, maniera de a crea... un sunet vorbit! Da, ascultându-l ai senzaţia că desluşeşti cuvinte picurate cu poezie şi şoaptă subtilă! Conversează cu cei din grup, cu publicul... Cvartetul dă senzaţia unui mecanism perfect, aflat în simbioză, comunicând cu vitalitate contagioasă.

Am trecut după finalul recitalului jazz-istic la cel de colinde susţinut de Ştefan Hruşcă. El şi Irina, au fost vocile de... înger ale Ajunului...